

Nr. 3, september 2019

Referat af sommerudflugt

Indbydelse billedforedrag: Havdrup i gamle tider

Mit liv af Niels Jakobsen

Svenskeren af Carsten Olsson

Referat af vores sommertur

Af Bo Olsson

Udflugt til Gisselfeld.

Kære alle!

Vi kørte fra de fem opsamlingssteder i kommunen, ud over Sjællands fagre sletter, som i anledning af god tid, foregik ad de små biveje. Og vognmanden var godt lokalkendt og i fortæller humør, så der røg nogle anekdoter ud gennem højttalerne.

Vel ankomne til Gisselfeld slot blev vi taget vel imod af en fortællerlysten guide, som i et væk fortalte om konger, dronninger, prinsesser, prinser, adelige og elskerinder.

Og som i næste øjeblik fortalte om malerier, porcelæn, kongerækken og ting der var foregået i fortiden, i så lind en strøm og med så mange årstal, at vi ikke kunne nå at kontrollere om det var korrekt, men det tror jeg nu nok, at det var!

Til gengæld måtte vi ikke tage billeder af inventaret.

Da vi skulle ud i bussen, var et af vores medlemmer desværre blevet dårlig, så da vi ankom til Villa Gallina, ringede vi efter en ambulance og vores dårlige medlem blev derefter kørt til akutmodtagelsen, formodentlig på Slagelse Sygehus.

Vi andre deltog så i det store spise mik med efterfølgende kaffe på Villa Gallina.

Man skulle godt nok tale højt for at blive hørt under spisningen, og regnen som silede ned medens vi spiste, aftog efterhånden for til sidst at stoppe helt op.

Derefter kørte vi tilbage til Gisselfeld og gik i drivhus og orangeri og efter en dejlig dag, begyndte hjemturen til de forskellige destinationer i Solrød kommune.

*Billedforedrag om Havdrup i gamle dage
Vores forening har med succes afholdt dette billedforedrag mange gange i Havdrup og en del mennesker er gået forgæves. Nu prøver vi af forskellige årsager at afholde dette foredrag i Frivillig- og Aktivitetscentret, Solrød Center 85*

Solrød lokalhistoriske Forening

Arrangerer

Lysbilledaften i Frivillig og Aktivitetscentret, Solrød Center 85

Tirsdag d. 24. september 2019, kl. 19.00.

Emnet er Havdrup Stationsby fra først i 1800-tallet til for ca. 40 år siden og hvordan den opstod.

Om byens ”pionertid”:

Om hotel, kro, mølle, købmandshandel, Havdrup Andelsbageri, jernbanen, stationen, soldater i Havdrup, friskole og forsamlingshus den nye skole, telefoncentral, apotek, tørveskæring ostehandler, trævarefabrikken, skotøjsfabrikken Hedebo, bryggeri, Havdrup Borger- og håndværkerforeninger, gadebelysning, frivilligt brandværn, mindestenen, Brugsen, Enebo, gymnastik, folkedansere, idrætshallen, dilettant, sangforening, sognerådene, Lynggaards ejendom, og meget andet.

Mød frem og hør.

Der vil blive serveret en kop kaffe og lidt småkager.

Mit liv i Jersie m.m.

Af Niels Steen Brenholdt Jakobsen

Mit navn er Niels Jakobsen. Jeg er født i Køge og opvokset på Ølby lyng.

Min skolegang var i Ølby skole. Efter det fik min far mig i lære som smed, det var hos smedemester Erling Nielsen i Lille Skensved og det var først i 1960erne. Hos Smeden arbejdede jeg meget sammen med Mestersvenden Jens Vestergård.

Jeg nåede hurtigt at kunne arbejde selvstændigt, så mester lånte mig ofte ud til Smeden i Ejby. Hos Smedemester Heinrich brugte jeg nogle måneder med at etablere vandforsyning i Dyndet ved Borup.

I Jersie var der Smedemester Kristian Jensen, i daglig tale Smede Kristian. Ham arbejdede jeg meget hos. Kristian var en meget rar mand, det var sådan at Kristian havde opgaven med at passe Jersie vandværk, men efterhånden kneb det med de tunge opgaver så som at skifte dykpumpen i boringen på marken

bag smedjen, der var fem længder rør der, ca. 30 meter som skulle op for at skifte pumpen, det skulle gøres hvert halve år.

Det blev så opgaven for Jens Vestergård og mig. Det gik der en hel dag med.

Smede Kristian havde jeg mange opgaver sammen med. Jeg klarede det hvor det var svært at komme til. Jeg husker Jersie by dengang som et meget lukket samfund hvor alt udefra kommende var noget farligt noget, man blev kikket meget an, før man blev lukket ind. Min sidste opgave i Jersie sammen med Jens var lærerboligen på Skoleloddén. Der flyttede lærerparret. Brogaard ind, senere blev det Tove Damgård som nu bor der. Vi lavede centralvarme, vand og sanitet i huset.

Når jeg holdt frokost, sad jeg bag huset og nød udsigten over skoleloddén som dengang var en græsmark lidet anende at jeg og

min kone Ayoe kom til at bygge hus der på Skoleloddén 12. Det var selvbyg helt fra starten og vi flyttede ind 1970.

Jersie, først i 1960'erne var stort set selvforsynende. Her var Brugs, Skomager, Bødker, Skrædder og et fagforeningskontor og så vidt jeg husker hed han H.C. Andersen.

Jeg begyndte at slægts forske 2001 og fandt af den vej, at jeg havde en stor slægt i Jersie på min moders side. Det startede med Kamma og Ejner fra Poulstrup ved Enderslev. Jeg fandt ved et tilfælde ud af at Kamma Filsø Hansen var fra Jersie, det var ved en snak med graveren på Enderslev Kirkegård.

Kamma var datter af Snedker Hans Christian Hansen (dødstum) og Anna Theodora Mathilde Filsø (døvt) Kammas søster var Ruth Filsø Hansen (Gift Eriksen)

Derefter viste det sig at jeg har slægtskab med stort set alle gårde i Jersie, på nær Arildtoft og Lykkesholm.

Jeg blev udlært Vogn og Beslag Smed som en af de sidste med den fagbetegnelse, senere hed denne uddannelse Klejnsmed.

Omkring 1967 flyttede jeg med min mor til Møllebakken 7, Jersie.

Vi boede til leje i Maleshus, som dengang var ejet af Gårdejer Ejnar Sørensen. Hans mor boede i den ene halvdel af huset, hende hjalp vi en del, når behov var.

I 1969 byggede min Hustru Ayoe og jeg huset på Skoleloddén 12. Vi flyttede ind 1970 efter vi var blevet gift i Højelse kirke, så i dag har vi været 49 år på skoleloddén.

”Svenskeren”

Af Carsten Lynge Olsson

Min farfar var svensker, hans navn var Mons Adolf Olsson, født 16. maj 1880, død 1957, begravet på Solrød Kirkegård.

Min farmor Ida Elisabet var også fra Sverige (født Mortensson) den 21. december 1883 – død 1961, begravet på Solrød Kirkegård.

Børn:

Ellen, Verner, Aksel, Kaj og Arthuer. De mistede også en lille pige, vistnok på grund af en byld i halsen.

Min farfar stammede fra Björkenäs, Thorhamn Forsamling, Blekinge Län i Sverige. Ifølge en Arbejdssbetyg (Arbejdsattest) som er udstedt i samme församling i Blekinge den 5. november 1900, er der dog den ejendommelighed at hans efternavn er Andersson. Hvorfor har han senere taget navneforandring til Olsson? Hans søn Aksel (min far) mente det var for at undgå at blive indkaldt til militærtjeneste i Sverige – så måske derfor?

Hvis arbejdsattesten er udstedt i forbindelse med flytning til Danmark, var han i så fald 21 år da han emigrerede. På arbejdsattesten udstedt den 5. november i Thorhamn församling i Blekinge Län, har han fået stemplet tilgang til Amager Birks Politistation den 30. april 1901.

Min farmor ved jeg knap så meget om, men på det tidspunkt min farmor og farfar mødte hinanden, arbejdede hun efter forlydender (min far) i Illum.

Landbrug var det eneste der interesserede min farfar, og på hans arbejdsattest er han da også tituleret som ”Bondsön”. I 1920 er han ifølge min fars dåbsattest, parcellist på Hastrup Mark, Snoldelev Sogn, Tune Herred. Senere har han haft ”et sted” i Karlstrup, Brændmosevej 11. Det sidste sted min farmor og farfar boede var i ”Fredbo” Den lille Gade 11, Solrød By.

Drømmen om landmandslivet

Det at være landmand og have en gård, stod for min farfar som det højest opnåelige. Det var derfor også hans højeste ønske at hans sønner blev landmænd og fik deres egen gård – og allerbedst hvis de giftede sig med en rig gårdmandsdatter. Det var dog kun hans søn Kaj der fandt sig en gårdmandsdatter, og særlig rig var hun vist ikke. At min far ikke ville være landmand, men hellere ville have en håndværksmæssig uddannelse (tømrer) faldt ikke i god jord, og at han fandt sig en murermesterdatter fra Havdrup, vakte heller ikke ligefrem begejstring. Min farfar gik meget op i penge. Hver gang en af hans sønner kom hjem og præsenterede deres tilkommende hustru,

prøvede han altid at fritte dem ud, især om deres bankbog. Selvom han gik meget op i penge, blev han dog aldrig velhavende - de fleste ville nok kalde ham ret påholdende.

Min farmor var en kraftig, meget mørklødet kvinde, med kulsorte øjne. Hun sagde ikke

ret meget til mig, men hun havde en ro over sig, som gjorde at jeg følte mig meget tryk ved hende.

Jordbær til landligerne

Selvom min farfar levede det meste af sit liv i Danmark, lærte han dog aldrig at tale dansk, og det gjorde at han i daglig tale blev kaldt ”svenskeren”. Som barn havde jeg da også svært ved at forstå hvad han sagde til mig, jeg fik næsten ikke lov til at smage på jordbærrene ”jobæ” (som han sagde). De skulle jo sælges. Han henviste mig til stikkelsbær- og ribsbuske. Da de boede i ”Fredbo” dyrkede min farfar jordbær i hele haven. I jordbærsæsonen så man ham køre rundt på cykel med sin spånkurv på bagagebæreren fyldt med jordbær, som han solgte til sommerhusbeboerne og strandligerne.

Gris i udhuset

Han havde også en gris gående i udhuset, og jo større og federe den kunne blive, des stoltere var han – det var dengang man satte pris på at spise fedt flæsk.

Jeg har fået fortalt at min farfar under krigen gravede sit jagtgevær ned i baghaven, af frygt for at tyskerne skulle finde det.

Min farmor og farfar var

hjemmemennesker,

det var uhyre sjældent de kom udenfor hjemmets fire vægge. Det var kun når min farfar skulle til stranden for at sælge jordbær og når han skulle i Solrød Brugs, han kom nogen steder. Hvis det skete at man en mørk vinteraften kom på uventet besøg, var der aldrig lys i huset. Så hvis man ikke vidste bedre, ville man tro at der ikke var nogen hjemme – men da sad min farfar og farmor på hver sin side af kakkelovnen, og der var kun tændt for radioen. Det var ved et sådant uanmeldt besøg at vi opdagede at min farmor røg pibe. Hun nåede ikke at få piben gemt væk – det blev hun meget flov over – dengang var det meget få kvinder der røg, og i hvert fald slet ikke på pibe.

ting var jeg altid sikker på når jeg var på besøg; min farfar skulle altid lokke mig til at tage en skrå i munden – det morede ham ustyrligt når jeg skar ansigt. Det startede i sin tid med at jeg troede

Min farfar spiste skrå. Han var utrolig ferm til at vende den i munden, og hver gang han skulle spytte åbnede han kakkelovnsdøren og ramte utroligt præcist ind i de glødende koks, så det spruttede og sydede. Én

det var lakrids. Senere smagte jeg på det for ikke at skuffe hans forventninger.

Det var meget sjældent at min farfar og farmor kom for at besøge os, jeg kan kun huske de en enkelt gang har holdt jul hos os. Min farfar var tillige utrolig rastløs. Jeg husker engang ved en festlig lejlighed hos hans søn og svigerdatter at maden var blevet lidt forsinket, og hvor han udbrød ”nåh, vi må vist snart se at komme hjemad”. De få gange han kom uanmeldt på besøg hos os, smed han altid cyklen i grøften ved Køgevejen – og skød genvej til fods ned over et ca. 30 m fredet areal – for ligesom at gi’ os et signal om at han skulle hurtigt hjem igen, og han gik altid før han kom. Engang imellem tog min far mig med for at besøge min farmor og farfar, det skete ikke så tit. Jeg kan kun huske at de har haft familiekomssammen ganske få gange – men så blev der også gået til den med kortspil efter middagen, medens brændevinen gik rundt.

Det fortrukne spil var ”Napoleon” og så kom der småpenge på bordet. Det ku’ nok være min farfar kunne sende min farmor et blik, når hun ”kvajede” sig og tabte penge. Det var den slags aftener hvor man som barn faldt i søvn på sofaen, og blev vækket ud på de små timer, når det hele var i opbrud. Det var ikke rart når man halvsovende blev klædt på – men når man først var blevet vågen og man sad i cykelstolen hos sin far, og man sammen med ham sad og talte stjerner i den klare vinternat – det er det man husker.

Indisk fyrstesøn som Roearbejder!

En Indier paa Studieophold
i Østsjælland.

Hos forpagter E. Carstens paa "Nidogaard" i Solrød opholder sig ifl. "Østjællands Folkeblad" i denne Tid en sjælden Landvæsenstuderende. Det er en ung Mand fra Indien, 26 Aar, Slægtning af en indisk Fyrste, og af ham sendt til Europa for at studere Landbrug, særlig det mindre. Den unge Indier, der har et langt Navn, men her kaldes Mr. Galohke, er fra en Egn ved Bombay, der hedder Poona, mens den Egn, hvor han vil komme til at virke, hedder Maliva. Han er selv gift med en indisk Fyrstinde, der under hans lange Udenlandsrejse opholder sig hos sin Familie.

Den unge Indier er en meget interessant og intelligent Mand, i Besiddelse af stor Dannelse. Han har saaledes studeret sit Hjemlands gamle Sprog Sanskrit, saa han fuldstændig behersker det. Han taler et flydende og smukt Engelsk og besidder en forbausende Kundskab om mange Omraader. Han er overmaade interesseret i alt, hvad der vedrører Landbruget, og følger det daglige Arbejde med stor Opmærksomhed. Forleden var han saaledes med ude at rense Roer og deltog selv i Arbejdet. En indisk Fyrstesøn i en Roemark ved Røge Bugt!

Inden Mr. Galohke kom hertil, har han opholdt sig en kort Tid i Spanien og Frankrig. Paa Nidogaarden bliver han i Sommer; til Efteraaret tager han paa Vognvej Landbrugsskole og vil derefter særlig studere Mejeribrug. Naar han er kommen til Nidogaarden, er det en Følge af de engleste Landmænds Besøg i Fjor. Disse stiftede nemlig

Indisk fyrstesøn som roearbejder!

*En indier på studieophold i
Østsjælland.*

Af Kjeld Ejdorf.

Jeg fandt en artikel om en indisk fyrstesøn der i 1913 arbejdede i Solrød ved landbruget på Nidogård. En dag arbejdede han i en roemark ved Solrød. Avisen er dybt benovet.

(Artikel i Ringsted Folketidende lørdag den 28. juni 1913.)

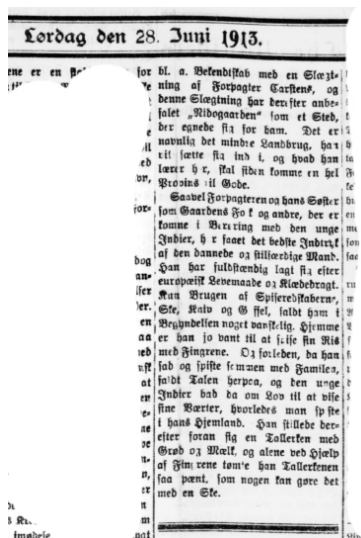
Hos forpagter F. Carstens på Nidogård i Solrød opholder sig, ifølge "Østjællands Folkeblad", i denne tid en sjælden Landvæsenselev. Det er en ung mand fra Indien, 26 år, slægtning af en indisk fyrste og af ham sendt til Europa, for at studere landbrug, særlig det mindre. Den unge indier, der har et langt navn, men her kaldes mr. Galohke, er fra en egn ved Bombay der hedder Voona, mens den egn, hvor han vil komme til at virke, hedder Malivas. Han er selv gift med en indisk fyrstinde, der under hans lange udenlandsrejse opholder sig hos sin familie.

Den unge indier er en meget interessant og intelligent mand, i besiddelse af stor dannelse. Han har således studeret sit hjemlands gamle sprog sanskrit, så han fuldstændigt behersker det. Han taler et

flydende og smukt engelsk og besidder en forbavsende kundskabsmasse på mange områder. Han er overmåde interesseret i alt, hvad der vedrører landbruget og følger det daglige arbejde med stor opmærksomhed. Forleden var han således med ude at rense roer og deltog selv i arbejdet.

En indisk fyrstesøn i en roemark ved Køge Bugt!

Inden mr. Galohke kom hertil, har han opholdt sig en kort tid i Spanien og Frankrig.

På Nidogården bliver han i sommer; til efteråret tager han på Lyngby Landbrugsskole og vil derefter særlig studere mejeribrug. Når han er kommen til Nidogården, er det en følge af de engelske landmænds besøg i fjor. Disse stiftede nemlig bl. a. bekendtskab med en slægting af forpagter Carstens og denne slægting har derefter anbefalet Nidogården som et sted, der egnede sig for ham. Det er navnlig det mindre landbrug han vil sætte sig ind i, og hvad han lærer her, skal siden komme en hel provins til gode.

Såvel forpagteren og hans søster som gårdens folk og andre, der er komne i berøring med den unge indier, har fået det bedste indtryk af den dannede og stilsfærdige mand. Han har fuldstændig lagt sig efter europæisk levemåde og klædedragt. Kun brugen af spiseredskaberne ske, kniv og gaffel, faldt ham i begyndelsen noget vanskelig. Hjemme er han jo vant til at spise sin ris med fingrene. Og forleden, da han sad og spiste sammen med familien, faldt taler herpå og den unge indier bad da om lov til at vise sine værter, hvorledes man spiste i hans hjemland. Han stillede derefter foran sig en tallerken med brød og mælk og alene ved hjælp af fingrene tømte han tallerkenen så pænt, som nogen kan gøre det med en ske.

Hedeboegnen i fortid og nutid

Af Kjeld Ejdorf, februar 2019

Om hundrede år er alting glemt, hedder det sig. Formentlig er det digteren Carl Søborg (1775–1852 – Digter, Skuespil og blandede digte, skuespiller og landmåler), der er ophavsmand til denne evigunge overskrift. Glemmebogen er den største bog vi har, og undertiden kan det måske være en fordel, hvis noget skulle være glemt.

Men sådan ser lokalhistorien ikke på det. Her skal sagerne nemlig opklares. For netop hundrede år siden udkom bogen om Hedeboegnen af Otto Schmidt med denne overskrift. Lige nøjagtigt i 1919.

Her beskrives landskabet Heden og dens forhold. Hede er det slet ikke, men skov mangler. Udsigten fra Firhøje (ved Egedalscentret) ud over moserne i Karlslunde og Karlstrup er den bedste. Her bringes en god gammel skrøne

til torvs. Ved Karlstrup Kirke havde *Kalv Skurva* sin borg. Da der var en vej til Roskilde, angreb venderne gerne her. På Karlslunde Strand ved det forhenværende Feriecenter står ved Aktiestykket en

mindsten om venderne og deres nederlag. Jo det er sandt nok, at der står en mindesten.

Moserne var tidligere en havbugt, men en sandtange lukkede bugten, og tvang Absalon til at flytte sine vagtskibe til det der senere blev København. Det er rigtigt, at der ved kirken er udgravet rester af en befæstning. Det var Køge Museum, der stod for udgravningen. Men ellers er der ikke meget hold i virkeligheden.

Ved indgangen til Trylleskoven er opsat en planche over Hedeboostien. Det er en god idé. Teksten bringer den gamle skrøne til live. Muligvis har den gamle skrøne været omtalt tidligere i den lokale litteratur. *Om hundrede år* var altså forkert.

Der er nu en god historie i Schmidts bog. Om landbrug og dets fremskridt, om folkekarakteren og plantning af frugttræer.

Selskabeligheden var ikke stor, og de gammeldags gilder allerede gået af mode. Men så var ganske vist også drikfældigheden og det høje kortspil ukendt. I Karlslunde holdt man længe fast i de gamle

oldermandslav og de seks årlige gilder. Bønderne var konservative mht. forbedringer i landbruget. Schmidt har ikke meget tilovers for husene, som beskrives som om de hvert øjeblik kunne styrte sammen. I denne maleriske elendighed rejser sig hist og her en

moderne gård i al sin cementslægt, med veranda og karnapper og andre uhyrligheder - med praktiske udbygninger, der tilfredsstiller alle moderne krav. Schmidt kan ikke skjule sine meninger.

En turist-egn bliver den aldrig. Den københavnske søndagsturist bruger den kun som gennemgangsled til andre egne. Sommersøndage glider et tog af cyklister ad Køgevejen mod syd (altså Tåstrupvejen fra Tåstrup til Køge). De søger til stranden eller til Stevn. Denne lange, lige og hårde landevej uden en eneste bakke er som skabt til cyklen. Landevejen fra København til Solrød kommer først i 1935. Den har også en udmærket ridesti. Men alligevel er Schmidt ikke tilfreds. Den er kedelig og trukket efter en lineal. Sandt nok. Han foretrækker de gamle hjulspor ved stranden og de gamle kroer. Jernen er godt nok lutrer sand, lyng og endnu lave plantager (han tænker formentlig på Trylleskoven). Heldigvis er der Korporalskroen med sit hyggelige udseende og sin åbne rejselade. Kroen har ligget her siden 1788, sådan cirka.

Nu går det videre med Tunestillingen fra Mosede Fort til Roskilde Fjord. Tunestillingens barakker blev til sidst indkvarteringssted for englændere og italienere, der efter verdenskrigen via Danmark skulle hjem til egne græsgange. Schmidt er klar over, at en ny tid er på vej. I det følgende afsnit skriver han om hedeboosning og hedeboogens gamle dragter, om guldnakker og farvernes betydning. Også denne tradition blev sat under pres af den bymoderne stil. Dragterne har maleren Exner forevigt på det kendte billede "Gilde på Hedeboegen". Studierne til dette billede gjordes under et ophold hos sognefogeden Anders Madsen i Thorslunde omkring 1855, hvor han nød megen gæstfrihed.

En dag bliver nutiden selv historie, så det er godt, at den lejlighedsvis er beskrevet, til senere generationers fornøjelse og måske undren.

Hvad man dog finder rundt omkring

I dette tilfælde et gammelt cirkulære som handler om, ja, hvad handler det egentlig om?

At præster ikke må tillade et kvindeligt fattiglem at gifte sig med et mandligt fattiglem uden at have fået tilladelse hos mandens forsørgelseskommune.

Ellers kan præsten selv komme til at betale hustruens og eventuelle børns underhold.

Circulaire.

Indenrigsministeriet har meddelt dette ministerium, at der oftere indtræffer, at personer, som have nydt urefunderet understøttelse af fattigvæsenet, imod forskrifterne i forordningen af 30te april 1824 § 3 nr. 10 stedes til at indgå ægteskab uden samtykke af mandens forsørgelseskommune, og bemeldte ministerium har derfor anmodet dette ministerium om at ville indskjærpe samtlige præster det ansvar, de pådrage sig ved en mindre nøjagtig overholdelse af de herhen hørende lovforskrifter, idet det ikke har tilstrækkelig hjemmel i lovgivningen i det tilfælde, hvor et ægteskab således lovstridigt er indgået, at pålægge den kommune, som hidtil måtte have forsørget hustruen, at udrede et aliquot bidrag til mandens forsørgelseskommune, der ved ægteskabets stiftelse er bleven også hendes og hendes børns, og man derfor på en besværing af denne sidstnævnte kommune alene vil kunne henvise den til at søge regres hos vedkommende, hvem ægteskabets lovstridige indgåelse måtte kunne tilregnes.

Da dette ministerium erkjender rigtigheden af, at præsterne gjøres opmærksomme på de følger, som en mindre nøjagtig iagttagelse af den omhandlede forskrift i forordningen af 30te april 1824 § 3 nr. 10 måtte kunne pådrage dem, skulde det i henhold til indenrigsministeriets begjæring tjenstligtst anmode..... om behaligen at ville meddele samtlige præster i det Dem anbetroede Stift ovenstående til fornøden efterretning.

Ministeriet for Kirke- og underviisningsvæsenet
Den 7ende november 1851.

J. N. Madvig

J. de Jonquieres

Til Biskoppen over.....Stift

Solrød Lokalhistoriske Forening

c/o Tonny Lauridsen
Svenstrupvang 4
4622 Havdrup

Solrød Lokalhistoriske Forenings hjemmeside: www.solofo.dk

Formand	Tonny Lauridsen	21 78 79 20
Næstformand	Else Haugaard-Hansen	56 16 84 11
Sekretær	Ole Jørgensen	56 14 07 81
Kasserer	Lis Hansen	51 74 18 98
Best. Medlem	Kirsten Kurland	21 42 36 53
Arkæologiske gruppe (Kontakt til Museum Sydøstdanmark)	Kjeld Ejdorf	40 76 22 04

Årskontingent: 125 kr. for enkeltpersoner
150 for husstand, forening eller organisation

*Betaling af kontingent med girokort +01 5099978
ved netbank, eller kontakt foreningens
kasserer:*

Lis Hansen, telf. 51 74 18 98, lis.hansen@live.dk

E-Mail adresser fra medlemmerne til bestyrelsen

Foreningen udgiver hvert år 4 blade, hvor vi bringer forskellige oplysninger.

Hvis der er ekstra besked mellem to blade, så ville det være dejligt med jeres e-mail adresse, så vi fremover kan bruge den, når det er nødvendigt.

Send venligst jeres adresse til: Tonny Lauridsen, tonny@lauridsen.mail.dk

Solrød kommunes Lokalarkivs hjemmeside: www.solrødarkiv.dk

Solrød Lokalhistoriske Arkiv 56 18 19 55

*Solrød Aktivitets- og Frivilligcenter, Solrød Center 85,
2680 Solrød Strand. Åbningstid foreløbig torsdag kl. 16-18*

Redaktion Bo Olsson
Eftertryk tilladt forudsat tydelig kildeangivelse
Tryk af medlemsblad: Grafisk Rådgivning APS
Antal tryk: 300, ISSN: 1397 – 6397